

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobce: V. D., nar. X
státní příslušnost: X
trvale bytem X
zastoupen advokátem Mgr. Ladislavem Bártou
se sídlem Purkyňova 6, 702 00 Ostrava – Moravská Ostrava

proti
žalované: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, se sídlem
Olšanská 2, Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 5. 11. 2020, č. j. CPR-30313-3/ČJ-2020-930310-V243

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 5. 11. 2020, č. j. CPR-30312-3/ČJ-2020-930310-V243, **se ruší** a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 6 800,- Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce, Mgr. Ladislava Barty, advokáta se sídlem Purkyňova 6, Ostrava

Odůvodnění:

I. Podstata věci

1. Shora specifikovaným rozhodnutím bylo změněno rozhodnutí Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, Odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen správní orgán I. stupně) ze dne 24. 7. 2020 č.j. KRPB-140592-27/ČJ-2020-060027-SVZ tak, že část výroku ve znění „...podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb,...“ se vypouští. Část výroku znějící „...doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie a to na dobu 2 let“ se mění a nově zní: „...doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 1 rok“ Ve zbylé části se podle ustanovení § 90 odst. 5 zák. č. 500/2004 Sb. napadené rozhodnutí potvrzuje. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně bylo žalobci dle § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 a § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie byla stanovena na 2 roky.

II. Žaloba

2. Žalobce uvedl, že dle žalovaného měl na území ČR pobývat v rozporu s ochranným opatřením Ministerstva zdravotnictví ČR ze dne 17. 7. 2020, č.j. MZDR20599/2020-15/MIN/KAN o zákazu vstupu na území ČR, čímž měl žalobce zapříčinit oprávněný názor, že je dáno nebezpečí, že by mohl při pobytu na území ČR závažným způsobem narušit veřejný pořádek.
3. Žalobce namítal, že eventuální ohrožení nakažlivou nemocí nemůže být subsumováno pod § 119 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, potencionální nelegální pobyt pak v žádném případě nemůže znamenat ohrožení veřejného pořádku. Napadené rozhodnutí jako nezákonné nemůže obstát. Žalobce zde odkázal na rozsudek zdejšího soudu ze dne 11. 11. 2020, č.j. 41 A 60/2020-31.

III. Vyjádření žalované k žalobě

4. Žalovaná ve svém vyjádření zejména odkázala na své rozhodnutí a navrhla zamítnutí žaloby.

IV. Posouzení věci krajským soudem

5. Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v mezích uplatněných žalobních bodů, ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (ex off), a vycházejí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného správního orgánu, dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
6. Podle § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 10 let, je-li důvodné nebezpečí, že by cizinec mohl při pobytu na*

území závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 3 téhož zákona policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, je-li důvodné nebezpečí, že by cizinec mohl při pobytu na území závažným způsobem ohrozit veřejné zdraví tím, že trpí nemocí uvedenou v požadavcích opatření před zavlečením infekčního onemocnění.

7. Podle žalované mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek, protože mohl být potenciálně nakažený nemocí Covid-19. Skutečnost, že žalobce vstoupil na území v rozporu s ochranným opatřením, však podle krajského soudu nelze považovat za natolik intenzivní porušení právních norem, které lze označit za „skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti“ ve smyslu judikatury Nejvyššího správního soudu (viz výklad pojmu veřejný pořádek v kontextu zajištění cizince např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2013, č. j. 5 Azs 13/2013-30).
8. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu judikoval, že při výkladu pojmů *veřejný pořádek*, resp. *závažné narušení veřejného pořádku*, používaných v různých kontextech zákona o pobytu cizinců, je třeba brát v úvahu nejen celkový smysl dané právní úpravy, ale přihlížet i k rozdílným okolnostem vzniku, původu a účelu jednotlivých ustanovení, které tyto pojmy užívají (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151).
9. Ohrožení společnosti potenciálním šířením nakažlivé nemoci lze podle krajského soudu hodnotit jako ohrožení veřejného zdraví. Nikoliv jako ohrožení veřejného pořádku. Zákon o pobytu cizinců v různých kontextech pracuje s pojmy veřejný pořádek, veřejná bezpečnost i veřejné zdraví. Již prostým jazykovým výkladem lze dospět k závěru, že obsah těchto pojmů se liší. Chrání různé společenské zájmy a nelze je libovolně zaměňovat.
10. Ohrožení veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti i veřejného zdraví je zákonným důvodem pro správní vyhoštění cizince. Vyhoštění až na 3 roky lze uložit, pokud existuje důvodné nebezpečí, že by cizinec mohl při pobytu na území závažným způsobem ohrozit veřejné zdraví, protože trpí nemocí uvedenou v požadavcích opatření před zavlečením infekčního onemocnění [viz § 119 odst. 1 písm. c) bod 3 zákona o pobytu cizinců]. Toto ustanovení míří právě na ty případy, ve kterých Ministerstvo zdravotnictví vydá ochranné opatření podle § 68 odst. 1 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví. Ze systematiky § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je tedy zřejmé, že tyto případy zákonodárce nezamýšlel podřadit pod výhradu veřejného pořádku. Tu jako důvod pro vyhoštění upravuje samostatné ustanovení.
11. Aby však bylo možné uložit správní vyhoštění, nestačí, aby cizinec porušil ochranné opatření. Je nezbytnou podmínkou, že dotyčný *trpí nemocí*, jejímuž šíření má dané ochranné opatření bránit. Nepostačuje, pokud by touto nemocí jen potenciálně trpět mohl.

Smyslem vyhoštění je v tomto případě ochrana zdraví obyvatel ČR před cizincem, který trpí příslušnou nemocí a v případě jeho setrvání na území ČR by tuto nemoc mohl šířit.

12. Ze správního spisu přitom neplyne, že by žalobce byl podroben testu na přítomnost nemoci Covid-19 a tudíž nebylo ani zřejmé, zda tímto onemocněním trpí. Z jeho výpovědi pak plyne, že se před vstupem do Maďarska dne 12. 7. 2020 předložil negativní test na Covid-19, který absolvoval na Ukrajině dne 9. 7. 2020. K dotazu správního orgánu pak uváděl, že teplotu nebo příznaky jiné choroby nepociťuje. V posuzovaném případě tedy nelze vycházet z toho, že by žalobce skutečně trpěl onemocněním COVID-19 a byly by tak splněny podmínky pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalobce proto nemohl představovat ohrožení veřejného zdraví obyvatel České republiky, natožpak závažné ohrožení veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti.
13. Soud dále k věci uvádí, že pokud by žalobce skutečně trpěl nemocí COVID-19, pak by bylo třeba postupovat dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 3 zákona o pobytu cizinců a rozhodnutí o správním vyhoštění opřít o toto ustanovení. Jak však plyne ze shora uvedeného, tak nebylo prokázáno, že by žalobce trpěl nemocí COVID-19.

V. Závěr a náklady řízení

14. S ohledem na výše uvedené, nezbylo než napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.
15. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce byl ve věci úspěšný, proto mu vzniklo právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Žalobce vznikly náklady právního zastoupení ve výši 6.800,- Kč. Ta se skládá z odměny za dva úkony právní služby spočívající v přípravě a převzetí věci podle § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb č. 177/1996 Sb. („advokátní tarif“) a sepisu podání ve věci samé podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu. Tarifní hodnota úkonu podle § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu činí 50.000 Kč. Odměna za jeden úkon právní pomoci proto podle § 7 bodu 5 advokátního tarifu činí 3.100 Kč. K tomu je třeba připočíst paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu za dva úkony právní služby po 300 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 15. ledna 2021

JUDr. Petr Polách, v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.